కూనేశ్వరుడి కట్టిన అదృష్టం

రిస్టు వాచీ టైము చూసుకుంటూ హడావిడిగా అద్దెకొంపకు తాళంవేసి కాలేజికి బయల్దేరిన రంగారావు మేడమెట్లు దిగేందుకు అట్లా కాలు మోపాడో లేదో - కిందనుండి మేడమెట్లెగబాక్కుంటూ రొప్పుతూ పైకొస్తున్న కూనేశ్వరుణ్ణి చూసి, మెట్టుమీద కాలుపెట్టినవాడు పెట్టినట్టే నుంచుని పొయ్యాడు.

"నువు-నువు- వుండవనుకున్నా"- అంటూ రంగారావును తోసుకుంటూ ఎగరొప్పుతూ ఒక్క క్షణం అట్లాగే నుంచుని - చటుక్కున వరండాలో చతికిలపడ్డాడు కూనేశ్వరుడు, రంగారావు వేపు వింతగా చూస్తూ.

కూనాయ్ ఆ మొహం- అకస్మాత్తుగా వాడొచ్చి ఆ విధంగా చతికిలపడి పోయిన తీరూ నూరుపాళ్ళూ పరిశీలించిన రంగారావుకు గుండెల్లో ఏదో చిక్కబట్టి నట్టయింది.

నిన్న టపాలోనే యీ కూనేశ్వరుడినుంచి తనకు వుత్తరం వచ్చింది. విమానం పగిలి సముద్రం మధ్య పడినట్టు తన బతుకు బద్దలైందని వాడు రాసిన వుత్తరం యింకా తన టేబిలుమీదే వుంది. వివరాలయితే రాయలేదు. కాని జీవితం వాడికో దయ్యంలాగ కనుపిస్తున్నట్లు వాడు అడ్డగోలుగా రాసిందాన్ని బట్టి తను వూహించగలిగాడు. అయితే వాడు రాసిన వుత్తరం తనకు పదిరోజుల తరువాత గాని చేరలేదు. ఈ పది రోజుల్లోనే బాపట్ల తాలూకాలో భయంకరమయిన వరద బీభత్సం జరిగింది. కూనేశ్వరుడిది బాపట్ల దగ్గిర ఒక చిన్న పల్లెటూరు. బాపట్లలో ఓ బాంకులో కేషియరుగా వుద్యోగం చేసుకుంటున్నాడు. బట్టతలపై వడగళ్ళవాన పడ్డట్టు- అంతంత మాత్రంగా వుంటున్న వీడి కుటుంబానికేం ప్రమాదం జరగలేదు గదా! వాడు వరదల్లో నానిన మనిషల్లేనే కనుపించాడు. ఇంకేమాత్రం తాత్సారం చేసినా ఏ క్షణాన కూనాయ్ వెక్కి వెక్కి ఏడ్చినా ఆశ్చర్యం లేదు. యింకా నయం! తన భార్య పంకజం యిద్దరు పిల్లల్తో మొన్ననే గూడూరులో వుంటున్న తన అన్న దగ్గరికి వెళ్ళింది. పంకజం అసలే గుండె నీరసం మనిషి.

కూనేశ్వరుణ్ణి జాలిగా లేవదీసి, తలుపు తాళం తీసి సోఫాలో కూచోపెట్టి ఫానువేసి, తను ఎదురు కుర్చీలో కూచుని వాణ్ణి లోతుగా చూశాడు రంగారావు.

"అబ్బ, నాకింకా దడతగ్గలేదు" అన్నాడు కూనేశ్వరుడు దీర్ఘంగా శ్వాస విడుస్తూ.

"ఫర్వాలేదు – నువు తొందరపడకు – కొంచెం తాపీగానే మాట్లాడు అంటున్న రంగారావుకు యిటీవల తను వింటున్నా చదువుతున్నా గుండెజబ్బుల వార్తలు మెదళ్లో గిర్రున తిరిగినై.

"నాకు అప్పుడప్పుడు రక్తంపోటు వస్తూ వుంటుంది! నీ కుటుంబం యింట్లో లేనట్టున్నారే?" అన్నాడు కూనేశ్వరుడు గుండెమీద నెమ్మదిగా రాసుకుంటూ.

"పంకజం, పిల్లలు గూడూర్దాకా వెళ్ళారు. మరేం ఫర్వాలేదు. కొంచెం ఆగుతే పోటు అదే సర్దుకుంటుంది" అని రంగారావు అంటున్నా నాలుగిళ్ళవతల వున్న డాక్టర్ని తాను ఎంత తొందరగా వెళ్ళి తీసుకువస్తే అంత మేలుంటుందని బుర్రలో తడుతూనేవుంది. కాని రోగిని తను కంగారు పెట్టిన వాడవుతే?

'ఒరేయ్ రంగా, నేను చెప్పే మాటలు నువు నమ్మవు" అన్నాడు కూనేశ్వరుడు రంగారావును సూటిగా చూస్తూ.

"నమ్ముతా–చచ్చినట్టు నమ్ముతా–నువ్వు నన్ను నమ్ము" అని చటుక్కున సమాధానం చెప్పిన రంగారావుకు కూనాయి చూపు, వాడి మాటల ధోరణిలోను విపరీత లక్షణాలేవో వున్నట్టు సందేహం కలిగింది.

"అబ్బ! నీ మేడ మెట్లు మండ! యిప్పటికింకా దడ తగ్గకపోయె!" అన్నాడు కూనేశ్వరుడు.

"అంతే గద! అయితే ఫర్వాలేదు. నీ భార్యాబిడ్డలూ, మీ వాళ్ళంతా బాగున్నారా?" అడిగాడు రంగారావు కూనేశ్వరుణ్ణి పరిశీలిస్తూ.

"ఆ వరద మండిపోను? ఎంత మందిని పొట్టన పెట్టుకుంది! మేం బాపట్లలోనే వుంటున్నాం గనుక మొల్లోతు నీళ్ళతోనే బయటపడ్డాం. ఒరే రంగా! మనకు రోజులు కలిసొస్తే నీ మొహాన వుమ్మేసిన వాళ్ళే నీ మెళ్ళో పూలదండ వేస్తారు. తెలిసిందా! సరిగ్గా నాకదే జరిగింది!" అన్నాడు కూనేశ్వరుడు కొంచెం కళ్ళు పెద్దవి చేస్తూ.

"ఒరేయ్ కూనాయ్, నీకీ జన్మలో మంచిరోజులు వచ్చినయ్యని నేను వింటం జరుగుతే నీ కోసమన్నా తిరుపతి వెళ్ళి జుట్టు తీయించుకొస్తా! యీ వరద సందర్భంలో పొరపాటున నీకేమన్నా పెట్టెలు దొరకలేదు కదా!" అనడిగాడు రంగారావు, కూనేశ్వరుణి సందేహంగా చూస్తూ.

"ఛీ ఛీ! అంత ఖర్మేం పట్టలేదు! నాకురెండు లక్షల ఎనభైవేలు చిల్లర లాట్రీలో వచ్చింది" అనేశాడు కూనేశ్వరుడు, నూట ఎనభై డిగ్రీలమేర చూస్తున్న కళ్ళతో."

"చంపేశావు!" అనో కేక పెట్టి కుర్చీకి అంటుకుపొయ్యాడు రంగారావు.

మన ముఖ్యమంత్రి తన స్వహస్తంతో చెక్కు నా చేతికిచ్చాడు! ఆ చెక్కును బాంకీలో నా ఎక్కౌంటులో వేసుకున్నా!" అన్నాడు కూనేశ్వరుడు చిరునవ్వుతో.

కొన్ని క్షణాలపాటు కూనేశ్వరుణ్ణి నఖశిఖ పర్యంతం ఎక్సురే కళ్ళతో ఎగాదిగా చూసి ప్రస్తుతం జరిగిందంతా నెమరేసుకుని, వరద వార్తలు తప్ప తను యితర విషయాలను పేపర్లలో అంతగా పట్టించుకోక పోయినా కూనాయ్ చెబుతున్నది అక్షరాలా నిజమై వుంటుందని నమ్మాడు రంగారావు. ఎందుకంటే అకస్మాత్తుగా చావు కబురు విన్నా, లాట్రీలో లక్షలొచ్చినయ్యని తెలిసినా ఏ మనిషయినా షాకు తింటంలో ఆశ్చర్యం లేదు. బహుశ కూనేశ్వరుడికి బాపట్లలో తగిలిన షాకు మద్రాసుదాకా వెంటాడినా ఆశ్చర్యపడనవసరం లేదు.

"నువు నూరేళ్ళు బతుకు! నీలాంటి అదృష్టవంతుడు కొన్ని లక్షలమందిలో ఒక్కడేవుంటాడు! లాట్రీ ధనదేవత లక్షలమంది అభాగ్యుల్లో ఒక్కణ్ణి వరిస్తుంది. నీ దరిద్రం తీరినందుకు నిన్ను మనసారా అభినందిస్తున్నా!" అన్నాడు రంగారావు.

"నువు నన్నభినందిస్తున్నందుకు నా కెంతైనా సంతోషంగా వుంది! కాని యింతట్తో నా దరిద్రం నిజంగా తీరిందా అనే ప్రశ్న నన్ను వెంటాడి పీడిస్తున్నది. యీ లాట్రీతో నా మనసదోరకంగా తయారైంది! నాలో ఏవో కొన్ని వింత అలజళ్ళు బయల్దేరినై!" అన్నాడు కూనేశ్వరుడు, రంగారావునదోరకంగా చూస్తూ.

"నీ మనసేదో రకంగా తయారవటం పరమ సహజం! అందుకు నువేం కంగారు పడక్కర్లేదు! నీ స్థితి నేను తేలిగ్గా అర్థం చేసుకోగలను! జిహ్వా చాపల్యంతో మృత్యువాతను పడినవాడు. ఎన్నో రుచిగల పదార్థాలని ఒకేసారి తినాలని కొట్టుకులాడ్తాడు! దరిద్రంలో చస్తున్నవాణ్ణి ధనదేవతొచ్చి ఆలింగనం చేసుకుంటే, ఆ చస్తున్నవాడు నిఠారుగా లేచికూచోటమే కాదు, వూహకందని నూతన శక్తులేవో వాడినావహిస్తయ్! అంటే అలాంటి శక్తులేవో నీలో ఆవిర్భవించినై గనక అలజళ్ళుంటం సహజం!" అన్నాడు రంగారావు.

"సైకాలజీ గురించి కవిత్వ ధోరణిలో నువు చెప్పింది బాగానేవుంది. నాకు నిజంగా ఏ రేసుల్లోనో రెండు మూడు లక్షలు తగుల్తే నేను చేయవలసిన పన్లను గురించి కొన్ని ఆలోచనలుండేవి! చిత్రమేమిటంటే తీరా నాకా అదృష్టం అబ్బేసరికి ఆ ఆలోచనల్లో ఒక్కటైనా నన్ను తాకటం లేదు" అన్నాడు కూనేశ్వరుడు, రంగారావును వింతగా చూస్తూ.

"అవును తాకకపోవచ్చు. మచ్చుకు వాటిలో ఒక్క ఆలోచనైనా నాకు వినిపిస్తే నిన్ను కొంతైనా అర్థం చేసుకుంటా!" అన్నాడు రంగారావు.

"ఒరే రంగా, నీకన్నా నాకాప్తమిత్రు డింకోడు లేదు. దాపరికం లేకుండా ప్రస్తుతం నన్నొచ్చి అంటుకున్న ఆలోచనల్ని గురించి నీకు చెప్పేస్తా. ఏ రేసుల్లోనో, లాట్రిల్లోనో,

ఛాన్సు తగల్టం తప్ప నా జీవితాన్ని నా వుద్యోగం గట్టెక్కించిగలదనే ఆశ నా కేకోశాన లేకుండా పోయింది. దైవికంగా ఇప్పుడు నాకా ఛాన్సు తగిలినమాట నిజమే. చేసిన అప్పులు నిలువునా వొల్చుకున్న భార్య తాలూకు నగలు, నేను బ్యాంకు డబ్బు తీసుకున్న సందర్భంలో నావాళ్ళు నన్నాదుకున్న తాలూకు డబ్బు మొత్తం ఎవర్ది వారికి వడ్డీతో సహా తీర్చివేయడమే కాదు, ఎవరైనా అభాగ్యుల అవసరాలకు కొంచెం మొత్తాన్నిద్దామనుకున్నాను కూడా. కానీ యిప్పట్లో ఆ ఆలోచనలవల్ల అంత గట్టి ప్రయోజనం ఉండదని నాకు తోస్తున్నది. ఎందుకంటే నా జీవితానికో వెలుగుబాట ఏర్పడాలంటే యిప్పుడు నా చేతికొచ్చిన ధనం యింకోసారి లభ్యంకావటం కల్లోనిమాట! ఆ బాట ఏర్పడ్డానికి ఎంతో కాలవ్యవధి కూడా అవసరం లేదని నాకు తెలుసు. అది ఏర్పడిన మరుక్షణం నేను ఋణవిముక్తుణ్ణి కావటమే కాదు, పది కుటుంబాల్ని తేలిగ్గా పోషిస్తా. బహుశా నేనంటున్నది నీ కిప్పట్లో అర్థం కాకపోవచ్చు" అన్నాడు కూనేశ్వరుడు గంభీరంగా చూస్తూ.

"ఇందులో అర్థం కానంత గూడార్థా లేమున్నాయిరా కూనాయ్! నీ చరిత్రకు బీజాలెక్కడేర్పడి ఎటుగా ప్రయాణిస్తున్నదీ నాకు కళ్ళకు కట్టినట్టు తెలుస్తున్నది! మంచీచెడూ, నీతీ అనే మాటల విలువ నీకు పట్టింపు వుంటే నీ ఆలోచనలు యింకో రకంగా వుంటాయ్. జూదాలకూ, రేసులకూ నీ భార్య నగలన్నీ వొలిచేశావంటే నువ్వు గోహత్య చేసినంత మహాపాపం చేశావు! బెంగుళూరు రేసుల్లో క్షవరం చేసిన బాంకి డబ్బు తీరా బాంకివాళ్ళు పసిగట్టి నీ కుతుక పట్టుకునేసరికి, కాస్త గోప్యంగా బతుకుతున్న నీ మామ నందులోకి లాగి, నువు బయటపడి, ఆయన పరువు నుతికేసి దండా నా రేసావు! ఒరే కూనాయ్! నలుగురిచేత నీ అంత మంచివాడు లేడని మెచ్చుకునేందుకు చికిత్స చేయడానికి యిప్పుడు నీ చేతికో మంచి మందు దొరికింది! యీ సదవకాశాన్ని నువ్వీనాడే వుపయోగించుకో!" అన్నాడు రంగారావు.

"ఆ చికిత్స నువ్వూ నేనూ చేయించుకోకుండానే జరిగింది. నాకు లాట్రీలో రెండు లక్షల ఎనభైవేలొచ్చిందని వినడమే తడవుగా నన్ను తిట్టిన వాళ్ళంతా మిడతలల్లే నా దగ్గరవాలి, విప్పారిన మొహాల్తో నన్నభినందించారు! నాకు పరిహారం లేదని రాసిన పెద్దవాళ్ళే ధనదేవతొచ్చి నా వళ్ళో కూచోటం చూసేసరికి వెంటనే ఆ రాసింది వాళ్ళే తుడిచేసుకున్నారు. ఒరే రంగా, యిది డబ్బు, ఎన్ని అవినీతుల్నీ పాపాల్నయినా యిట్టే హరించేస్తుంది. చేసిన సహస్ర పుణ్యాలను ఒక్క పాపకార్యం తుడిచేస్తుందనే వాక్కుకు యిది ప్రత్యామ్నాయ మంత్రం. అదే డబ్బు సిద్ధాంతమనే నిజాన్ని నేనెప్పుడో తెలుసుకున్నా. అందుకే డబ్బార్జన కోసం ఎన్నాయుధాల్నయినా ప్రయోగించా! రేపు ఎట్లా గడుస్తుందో అనే పీడా దృశ్యాలు ప్రత్యక్షమయ్యే నాకు, తెల్లవార్లేస్తే బాంకు వుద్యోగంలో, వేలు లక్షలు బొత్తులు కట్టి యింకొకరికోసం భద్రపర్చడం నాకెంత బాధాకరంగా వుంటుందో నేనెవరికీ

చెప్పలేను! ఒక్కో లక్షాధికారి మా బాంకులో అడుగు పెడ్తుంటే ఏజంటు దగ్గర్నుంచి మా ఎకౌంటెంట్సు వరకూ ఎవరో తన్నినట్లు కుర్చీల్లోంచి దండాలు పెట్టడం నేను రోజూ చూస్తుంటా! కొందరు మా బాంకిలో వేలకొద్దీ అప్పులు తీసుకుని, మరదేం వ్యాపారాలు చేస్తారో ఏమో, వారం తిరక్కమునుపే యిట్టే ఆ అప్పులు తీర్చేసి, వేలు లాభాలు చేసుకోడం నాకెంత ఆశ్చర్యం వేసేదో! యింతకీ ఒక్కమాటలో నీకు క్లుప్తంగా చెప్పాలంటే, రోజూ వేలకొద్దీ పచ్చనోట్లు నన్ను తాకుతూ పక్కన పడిపోతయ్యేగాని నన్ను కన్నెత్తయినా చూడవే! అందుకే ఆ ధనదేవత నన్ను కటాక్షించి తీరాలనే నిశ్చయానికొచ్చా. చివరకది జరిగింది కూడా! ముందు జరగబోయేదికూడా అదే!" అన్నాడు కూనేశ్వరరావు.

"ఒరే కూనాయ్! నువు లక్ష చెప్పు. నీ మతం అంటే డబ్బు కోసం నువ్వు అవలంబించే పద్ధతుల్ని మటుకు నేను సమర్థించలేను" అన్నాడు రంగారావు.

"అంటే నేను చచ్చీ చావకుండా సంకెళ్ళేసుకుని ఆ బాంకి వుద్యోగంలోనే నల్లి మాడినట్టు మాడమంటావా!" అనడిగాడు కూనేశ్వరుడు.

"అని నేననటంలేదు. నిత్యావసరాలు తీరని కొన్ని లక్షలు, కోట్లమంది మన దేశంలో వున్నారు. వాళ్ళస్థితి మెరుగుపడేందుకు పరిస్థితులు మారడం అవసరం కూడా. మనం వాచిపోయిన స్వాతంత్ర్యం మనదేశం పొందినాక వాళ్ళ స్థితి మెరుగైందని నేననటం లేదు. కానీ యీ అవసరాలు తీరని వాళ్ళంతా అవినీతికి, జూదాలకీ పూనుకుంటే మనం ఎక్కడికి పోతున్నాం అనే నేనంటం," అన్నాడు రంగారావు.

"ఒరేయ్, నీకా గిట్టని అవినీతీ, జూదాలనేమాటలకర్థం ఏమిటనడుగుతున్నా. ఆ మాటలు మనకామోదకరమైనవిగా మన ప్రభుత్వం, మన ప్రజలూ ఎప్పుడో ఒప్పుకున్నారు. నువ్వింకా వాటిని పట్టుకుని వేళ్ళాట్టం నాకేమంత వివేకంగా తోచడంలేదు. మనదేశంలో తాగేందుకూ, జూదాలాడేందుకూ, క్లబ్బులకూ, రేసులకూ, లాట్రీలకూ, మన ప్రభుత్వం మంజూరు చేసిన లైసెన్సులున్నాయ్. లైసెన్సుకు లోబడి పై అలవాట్లన్నీ నాకున్నాయ్. అందుకు నువ్వు నన్ను తప్పుపట్టడం బొత్తిగా అర్థరహితమైందని నువ్వు వొప్పుకోవడం మంచిది. నేను బి.ఏ. ఎకనమిక్సు ప్రెసిడీన్సీ ఫస్టున పాసైనాననే విషయం నీకు తెలిసిందే. నాకీ పిండాకూడు యోగ్యత ధనార్జనకు ప్రతిబంధకమని నాకీమధ్యే కనువిప్పయింది. ఎందుకంటే ఏ యోగ్యతలతో నిమిత్తంలేకుండా లక్షలు గడించేవాళ్ళ సొమ్ము భద్రంగా వాళ్ళ పేర కట్టలు కట్టేందుకు నా వుద్యోగం పరిమితమైందని తెలిసిన మరుక్షణం నా వొంటినిండా చీమలు, జెర్రులు పాకుతున్నట్టనిపించింది. అందుకే నాకు పట్టుకున్న వ్యాధి నివారణకు రేసులు, లాట్రీలకు మించిన మందులేదనిపించింది. ఇందాక నువ్వన్నావే డబ్బు మానవుడిలో నూతన శక్తుల్ని పుట్టిస్తుందనీ, ఆ శక్తుల్ని పరీక్షించేందుకే నేను మద్రాసు వచ్చింది!" అన్నాడు కూనేశ్వరుడు.

"ఒరేయ్! కూనేశ్వరుడూ! అప్పుడు నేను నిన్ను కొంత అర్థంచేసుకున్నా! నీ మేధస్సు గాడి తప్పిందనడంలో నాకేమాత్రం సందేహం లేదు. బొంకు బొంకిన కొద్దీ నిజమైనట్లు భ్రాంతి కలిగించినా బొంకులు బొంకేననే నిజంతో పాపం నీకు నిమిత్తం లేదని నాకు తోస్తున్నది. ప్రతి బూతునూ, అవినీతినీ, హత్యల్నీ, కిరాతక చర్యల్నీ, హింసనూ, మంచిని చెడుగానూ, చెడును మంచిగానూ, సమర్థించి నమ్మేందుకు మన భాషలో వచ్చేన్ని మాటలూ, వాటిని పంపిణీ చేసేందుకు తల వెంట్రుకలన్ని పత్రికలూ, వేదికలెక్కి గొంతులు చించుకునేందుకు సరిపడినన్ని ముఠాలు మనకు కొల్లలుగా వున్నయ్! బౌద్ధులు, శైవులు, వైష్ణవులు ఒకరి గొంతు ఒకరు పిసికినా, హిందువులూ, ముస్లిములు, యివాళ నడివీధుల్లో హత్యలు చేసుకుంటున్నా ఎవరి చర్యలు వారికి సమర్థనీయంగానే వుంటయ్! అట్లాగే యీనాటి రాజకీయ ముఠాలు కూడా ఒక ముఠా వార్ని యింకో ముఠావారు ఎవరు ఎవర్ని దుమ్మెత్తి పోసినా, కుతికలు కోసినా ఎవరి ప్రయోజనాల్ని వారు వెనకేసుకొని సమర్థించేందుకు, ఎన్ని మాటలు, ఎన్ని పత్రికలు ఖరాబు చేస్తారో మనం నిత్యం చూసే విషయమే. వేల మొత్తాలలో జూదాలు నడిపే క్లబ్బులు, రేసులు, లాటరీలు, తాగుడువల్ల ప్రజా సౌకర్యాలు తీర్చేందుకు ప్రభుత్వానికి రాబడి వుంటుందని ఎప్పుడైనా ఎవరైనా కుతర్కం చేస్తే చేయవచ్చునుగాని, ఆ చెత్తంతా మన హీనస్థితిని నిరూపించేందుకు మచ్చుతునకలుగా ఉపయోగపడతాయనేది మటుకు ఖాయం. నేననేదల్లా నీ భార్య నగలమ్మి, నీ మామను ముంచి బాంకు డబ్బు అపహరించీ, వాళ్ళచేత వుమ్మేయించుకొని మటుకు, నీ వెలుగుబాటల సంగతి చూసుకోవద్దని. నాకు కాలేజికి టైమయింది. నువ్వు నాతోవచ్చి యేవన్నా తిను, తాళాలిస్తా. యిక్కడికే వచ్చి గమ్మున పడుకో, సాయంత్రం నేనొచ్చేదాకా!" అంటూనే లేచాడు రంగారావు.

"ఎక్కడికిరా నువ్వు పొయ్యేదీ– నువా విధంగా త్రిశంకు స్థితిలో నన్నొదిలేసి నీదార్న నువ్వు పోతే నేను బాధ భరించలేను. దగ్గరెక్కడైనా ఫోనువుంటే కాలేజికి సెలవు చెప్పి, కొంచెం కాఫీ టిఫినులాంటివి ఏర్పాటు చేయిస్తే నీ అంత నీతిపరుడు యింకోడుండడు" అన్నాడు కూనేశ్వరుడు.

ఆ మాటకొస్తే కూనేశ్వరుడి లోతు సొంతం చూడంది తెంచేసుకున్నట్టు తను కాలేజికి వెళ్ళటం రంగారావుకు అంత రుచించలేదు.

"సరే, యివాళ నువు వెనుకటి కూనాయివి కాదాయె! లక్షాధికారివై పోతివే మరి? ధనదేవత నిన్నేమి ఘనకార్యాలు చెయ్యమంటుందో, నీ అలజళ్ళ నైజమేమిటో ఆసొంతం తెలుసుకోంది నాకుమటుకు కాలాడుతుందిట్రా కూనాయ్! కింద యింటివాళ్ళకు ఫోనుంది. ఆ చేత్తోనే వాళ్ళబ్బాయి నెవర్నైనా హోటలకుకు పంపే ఏర్పాటుకూడా చేస్తా!

నువీలోపు, అక్కడే తువాళ్ళున్నాయ్, ఆ స్నానాల గదిలో ఒళ్ళు శుద్ధిచేసుకో" అని మెట్లుదిగి కిందకి వెళ్ళాడు రంగారావు.

ఓ అరగంటలో కాఫీ, టిఫినయినాక నసాళం అంటేట్టు సిగరెట్టు దమ్ము పద్తున్న కూనేశ్వరుడికి రంగారావెంత సేపటికీ కప్పులూ, ప్లేట్లూ కడిగి సర్దటం నుంచి బైట పడకపోవడం, కొంచెం విచారం కలిగించి, కేకేశాడు. "ఒరే రంగా, నువా తెలిసీ తెలియని ఆడపన్లు చేయటం నేను చూళ్లేను. నువు ఎంత సర్దినా అవి వుండవలసిన తీరుగానే వుంటాయిగాని, యిటొచ్చి కూచో!"

"నీకేం లక్షాధికారివి! మా ఆవిడ క్యాంపుకు వెళ్ళినా, ఆవిడ వాసన నన్నంటిపెట్టుకునే వుంటుంది. తను మళ్ళీ తిరిగి యింటికి వచ్చేప్పటికి పెట్టిన వస్తువు పెట్టినచోట వుండటమూ, ఇల్లు అద్దమల్లే క్లీనుగా వుండటమూ చూస్తే, ఆవిడ ఆత్మ ఎంత ఆనందిస్తుందో నీకేం తెలుసు!" చేతులు తుడుచుకుంటూ వొచ్చి కుర్చీలో కూచున్నాడు రంగారావు.

"ఒరే రంగా, నేనో గట్టి కార్యాన్ని సాధిద్దామనుకుంటున్నా!" అన్నాడు కూనేశ్వరుడు.

"గట్టి కార్యమా ఘనకార్యమా?" అడిగాడు రంగారావు.

"రెండింటికీ పనికొస్తుంది" అన్నాడు కూనేశ్వరుడు.

"ఏమిటదీ?" అడిగాడు రంగారావు.

"నేనో సినిమా తీద్దామనుకుంటున్నా!" అన్నాడు కూనేశ్వరుడు రంగారావును పరిశీలిస్తూ.

"నిజంగా ఘనకార్యం చేస్తావనే భ్రాంతి కలిగింది. ఒరే కూనాయ్, నీ మనసు నిజంగా బాగా పన్జేస్తున్నదా! అడిగాడు రంగారావు. "నిక్షేపంగా పన్జేస్తున్నది! ఏం సినిమా తీయటం ఘనకార్యం కాదంటావా! అసలు సినిమాలంటే నీకు కిట్టుందో లేదో ముందు చెప్పు" అడిగాడు కూనేశ్వరుడు.

"అది అందరూ చేస్తున్న పనేగదా! యిందులో ఘనతకు సంబంధించిందేముంటుందా అని అన్నానేగాని నువ్వు మరోలా అనుకోబోకు" అన్నాడు రంగారావు.

"నీ ధోరణి బొత్తిగా నాకు నచ్చటం లేదు. వింతగా కూడా వుంది! నీ వాలకం చూస్తే సినిమాలంటే నీకేదో దొబ్బుడాయున్నట్టుంది! ఎందుకంటే సినిమా పేరెత్తినా, సినిమా మనుష్యుల్ని చూసినా ఎగిరి గంతేసే మనుష్యులు కొన్ని వందలు, వేల మందిని నేనెరుగుదును! వాళ్ళ అభిప్రాయాలు కాదంటావా ఏవింటి ఖర్మా" అన్నాడు కూనేశ్వరుడు.

"అనే ఖర్మ నాకెందుకు! ఫలానా సినిమా బాగుందంటే బాగుందీ, లేదంటే లేదని చెప్పడమే నా వొంతు" అన్నాడు రంగారావు.

"రక్షించావు అయితే సినిమా ప్రభావం నీకు బొత్తిగా తెలియదంటం సబబుగాదు. అన్నట్టు నీకు తెలిసిన కొందరు సినిమా మిత్రులున్నారని లోగడ నువ్వు చెప్పినట్టు కూడా నాకు జ్ఞాపకం" అన్నాడు కూనేశ్వరుడు.

"నేనీ మద్రాసులో మన తెలుగు సినిమాలు చూసేందుకు వాళ్ళే నాకాధారం. ఒక్కోసారి ఒక్కో మన తెలుగు సినిమా చూస్తే వచ్చే వికారం నివారణ చేసుకుంటానికి యింకో సినిమా చూసి చివరకు అదొక అలవాటు కింద చేసుకున్నా" అన్నాడు రంగారావు.

"అది నీ ఖర్మ! లక్షల మంది ప్రజలు చూసి ఆనందించే సినిమాలు నీకు నచ్చడం లేదంటే అది మీ కాలేజీ తత్వాలకుండే జబ్బేమోనని నా కనుమానంగా వుంది!" అన్నాడు కూనేశ్వరుడు.

"కోప్పడకురా కూనాయ్! మా కాలేజీ తత్వంగురించి నీ అంచనా శుద్ధ తప్పు. కాలేజి విద్యార్థులు సినిమా ప్రేక్షకజనం కాదని నువెందుకు పొరబడ్డావో నాకాశ్చర్యంగా వుంది. వాళ్ళు పాఠాలకన్నా సినిమాల్ని గురించి సినిమా స్టార్సు గురించి ఎంతాసక్తితో చదువుతారో నీ దృష్టికి పడకపోవడం వింతగానే వుంది!" అన్నాడు రంగారావు.

"నా దృష్టిన పడినా నాకాశ్చర్యం కలగదు. ఒరే రంగా, నా దగ్గరంటే అన్నావుగాని, పొరపాట్నన్నా నువ్వు సినిమాల్ని గురించి ఎద్దేవగా బయటెక్కడయినా అన్నావంటేమటుకు నీ తాట వలచి నిన్ను ప్రజావ్యతిరేకిగా జమ కట్టేందుకు మనుషులున్నారని నీకు చెప్పగలను! ఎందుకంటే యివాళ సినిమాలంటే వున్న గాఢమైన మోజుతోనే వాటిపై ప్రజలు కనకవర్షం కురిపిస్తున్నారనేది మటుకు ముమ్మాటికీ నిజం" అన్నాడు కూనేశ్వరుడు.

"పిండాకూడూ బీరాకూడూ! నూటికి డెబ్బయ్ వంతులు సినిమాలు నష్టపడుతున్నాయని సినిమా రంగంలోని నా మిత్రులే అంటున్నారు. ప్రతి చెత్త సినిమాకు చచ్చినా ప్రజలు డబ్బివ్వరని నువ్వు తెలుసుకోవడం మంచిది!" అన్నాడు రంగారావు.

"ఓరి పిచ్చినాయనా! ఆ విషయం నీకన్నా నాకు బాగా తెలుసు! వాళ్ళకు నచ్చిన సినిమాల మీదే కనకవర్షం కురిపిస్తున్నారని నా వుద్దేశ్యంగా నువెందుకనుకోకూడదూ! ఒరే రంగా! సినిమారంగం ఒక వ్యాపారరంగం. ఇతర వ్యాపారాల్లాగానే దీనికి లాభనష్టాలు రెండూ వుంటం సహజం. చివరకు సినిమా తీయటం ఒక లాట్రీలాంటిదనో, రేసులాంటిదనో, జూదమనో ఋజువు చేయడానికి నువ్వు ప్రయత్నించవచ్చు. కాని నా కలాంటి మహిమల్ని గురించి మంచి నీళ్ళ ప్రాయంగా తెలుసు గనుక నేనంత సులభంగా నీకు లొంగను. అయితే సినిమా వ్యాపారానికో

ప్రత్యేకమైన రక్తమాంసాలతో కూడిన మేలిమి రంగొకటి వుంది! ఆ మేమిలి రంగు తెరపై అడుగడుగునా కనిపిస్తూ, ప్రేక్షక జనాన్ని యిట్టే పట్టేస్తుంది. సరైనమాట తట్టక నేను మేలిమి రంగంటున్నాను. నువు దాన్ని ఎట్టా సర్దుకున్నా నాకభ్యంతరం లేదు! అందుకే సినిమాలకు జనం ఎగబడ్తున్నారు. ఆ మనుషులకు వూరేగింపులు జరిపీ, హారతులిచ్చీ, బ్రహ్మరథం పడుతున్నారు! వూరంతా ఆ మనుష్యుల పేర సంఘాలున్నాయని దాఖలాలు చూపిస్తా. సినిమాకున్న యీ ప్రత్యేక సౌందర్యమే– యీ సౌందర్యమనే మాటకూడా నేను అతికినట్టు వాడకపోతే నువు సరిచేసుకోవచ్చు– నన్ను బలంగా బంధించేసి, నా జీవితానికో పుణ్యం, పురుషార్థాలంటూ ప్రసాదిస్తుందనే గాఢవిశ్వాసం నాలో కలిగింది!" అన్నాడు కూనేశ్వరుడు ఆవేశంతో.

"శుభం! నీ అదృష్ట రేఖల్ని చూసి నిన్నెందుకు కాదనాలి! నిన్నెంత మంది దుమ్మెత్తిపోసినా లాట్రీలో నీకు లక్షలు రాకుండా ఆపగలిగారా మరి! అట్లాగే నువ్వు తలపెట్టబొయ్యే సినిమా వ్యాపారం నీకు ధనవస్తువాహన కీర్తి పుణ్యాలనెందుకు ప్రసాదించకూడదు! ఈ సందర్భంలోనే నన్నో చిన్న ధర్మ సందేహంకూడా యింకా పీడిస్తూనే వుంది! నేనడిగిన ప్రశ్నకు నువు వెంటనే సమాధానం చెప్పాలి. అకస్మాత్తుగా నీకు లాట్రీలో రెండు లక్షల ఎనభైవేలు వచ్చేసరికి ముందు నీకు అనిపించిందేమిటి?" అనడిగాడు రంగారావు.

"నా దరిద్రం తీరిందని!" అన్నాడు కూనేశ్వరుడు.

"యిప్పుడూ నీకట్లాగే అనిపిస్తున్నదా?" అడిగాడు రంగారావు.

"అంతకుమించి అనిపిస్తున్నది! ఒరే రంగా! నువుత్త పిచ్చినాయనవి! సందర్భాన్నిబట్టి తెలివితేటలనేవి కొన్ని గీతలమధ్యే గూడుకట్టుకునే స్వభావంగలవి! నీ తెలివితేటలు, మీ కాలేజికి వుండే వాతావరణం గీతల్ని దాటకపోవటం నీ తప్పుకాదు. అందువల్ల రోజూ మార్తున్న యీ లోకానికి నువు పాతవాడివి! నీపాత చూపుకు యీనాటిలోకం, నీవేపుకన్నా తిరిగిచూడదు. నీవడిగిన ప్రశ్న వుద్దేశ్యాన్ని నేను గ్రహించలేదనుకోకు. నీకో చిన్న విషయం చెబుతా! డబ్బుకు అయస్కాంత శక్తి వుంది. ఈ అయస్కాంత శక్తికి కొత్త డబ్బును ఆకర్షించే స్వభావంకూడా ఉంది. డబ్బు ఖర్చవుతే దాని అయస్కాంత శక్తి దానంతటదే నశిస్తుంది గూడా. అంటే నువు దాన్ని సద్వినియోగం చేస్తే అది నీకొక మూలశక్తిగా వుపకరిస్తుంది! అందుకే నీకు సినిమారంగంలో తెలిసిన మిత్రులున్నారు కనుక వాళ్ళను నాకు పరిచయం చెయ్యమనడుగుతున్నా. అందులో పనికివచ్చే వార్ని ఎన్నుకోవడం నా వంతు. మన పత్రికల ధర్మమా అని సినిమా వ్యక్తుల పుట్టుపూర్వోత్తరాల్ని గురించిన విషయ సామగ్రిని నేనెప్పుడో చదివి జీర్ణించుకున్నా! యిహ

నువ్వు నన్ను కాదనటానికి వీల్లేదు" అని రంగారావు రెండు చేతులు పట్టుకున్నాడు కూనేశ్వరుడు.

తన కల్లోకూడా అనుకుంటానికి వీల్లేని బదిలీ అయింది రంగారావుకు మద్రాసునుండి, మద్రాసులో ఏ తెగకుచెందిన వారైనా ఎవరి మానాన వారు గోప్యంగా బతకొచ్చనే అభిప్రాయం రంగారావుకేనాడో కలిగింది. ఏ పొరుగింటి వార్తోనూ ఎవరికి సంబంధాలు వుండవు. కావాలని పూసుకుంటే తప్ప. అక్కడ యే రాజకీయ మతాలవాళ్ళూ నడిబజార్లలో ఒకరి గుండాల్నింకొకరు చంపుకొని దుమ్మెత్తిపోసుకోటం, ఏనాడూ రంగారావుకు చూసినట్టు జ్ఞాపకం లేదు. విశ్వప్రయత్నం మీద ఏణ్ణర్థం దాటినాకగాని తన వుద్యోగాన్ని మళ్ళీ మద్రాసుకు మార్పించుకోలేకపోయాడు రంగారావు.

తను బదిలీ అయి మద్రాసు నుండి వెళ్లేముందే కూనేశ్వరుణ్ణి సినిమారంగంలో తన మిత్రులకు పరిచయంచేసి వెళ్లాడు రంగారావు. ఆ పరిచయం చేసిన నాలుగో రోజుకే కూనాయ్ తనకు కనిపించి సినిమా వాతావరణంలో తను కొత్తగా కనిపెట్టిన విశేషాలు, టాప్‌స్టార్సుతో తను ఎంత పూసుకు తిరుగుతున్నదీ తనకు చెప్పవలసిన పద్ధతిలో చెప్పేసి వెళ్ళాడు. ఈ ఏణ్ణర్థంలో తను బదిలీ అయిన ప్రాంతానికి వాణ్ణుంచి రెండే వుత్తరాలు తనకొచ్చినై– అదీ తను వెళ్ళిన మూడు నెలలలోపే. తరువాత కూనాయ్ విషయం తనకు తెలియలేదు. ఆ రెండో వుత్తరంలో వాడు తను "లోకేశ్వరీ ప్రొడక్షన్స్" అనే పేర ప్రముఖ స్టార్సును బుక్‌చేసి అతి త్వరలోనే షూటింగు ప్రారంభిస్తున్నాననీ తనను యిప్పుడందరూ "లోకేశ్వర్" అని పిలుస్తున్నారనీ రాశాడు. తనో ప్రముఖ వ్యక్తి నౌతున్నానని సూచించేందుకే కూడా యీ వుత్తరం రాశాడని రంగారావు మనసులో ఎక్కడో ఎందుకో కొద్దిగా తాకినట్టు అనిపించింది.

మద్రాసు వచ్చిన రెండో రోజునే టెలిఫోను డైరెక్టరీలో "లోకేశ్వర్ ప్రొడక్షన్సు" పేరు ఎంత గాలించినా దొరక్క, లోగడ కూనాయ్ తనకు రాసిన ఎడ్రసుకో లోకల్ వుత్తరమ్ముక్క తను మద్రాసు వచ్చినట్టు, అదృష్టవశాత్తు ముందు తను ఖాళీచేసిన ఇంట్లోనే తను మళ్ళీ చేరినట్టు రాసి పడేశాడు రంగారావు. తను కాస్త స్థిమితపడేలోపు తన వుత్తరం అందిన కూనాయ్ తన్నొచ్చి కలవగలడనుకున్న రంగారావుకు ఆశాభంగం కలిగింది. అయితే ఒకరోజు తను పాండీబజారు గీతాకేఫ్ దగ్గర వున్నప్పుడు దైవికంగా తన ముందుగా కూనాయ్ కార్లో పోతుంటంచూసి చెయివూపాడు రంగారావు. కానీ కూనాయ్ వెళ్తున్న కారు ఆగకుండా వెళ్ళిపోయింది. తనను కూనాయ్ చూసి వుండడనే సందేహంలోపడ్డ రంగారావుకు బహుశా సినిమా అంతస్థుల్లోవున్న కునాయ్‌కి ప్రస్తుతం తనతో అంత అవసరం వుండకపోవచ్చు ననే భావం కూడా కలక్కపోలేదు. కానీ తను చూసిన ఆ కార్లో మనిషి నిజంగా కూనాయేనా అనే స్వల్ప సందేహం కూడా పీడిస్తున్నదే

మరి. ఆ మనిషి కూనాయల్లే వున్నా సినిమా వేషగాడల్లే వున్నాడు! ఏమైనా అనుకున్నంత తేలిగ్గా రంగారావుకు కూనేశ్వరుడు కనిపించలేదు.

ఆనాడు సాయంత్రం రంగారావు తీరుబడి చేసుకుని భార్య పంకజం, యిద్దరు పిల్లల్తో మెరీనా బీచ్‌కి వెళ్ళాడు. పిల్లలిద్దరూ సముద్రపు అలలకు కొట్టుకొచ్చిన వింత వింత గవ్వల్ని కుతితీరినన్ని వేటాడి, తడి యిసుకతో పిచ్చిక గూళ్ళు కట్టుకున్నారు. తన పక్కనే కూచుని ఆడ కబుర్లు చెబుతున్న పంకజం ఎవరో గుంజినట్టు పదిబారల దూరంలో తెలిసిన యిద్దరు పెద్ద ఇళ్ళ ఆడ మనుషుల దగ్గిరకెళ్ళి వాళ్ళతో యిచ్చకాలాడ్తుంటం అసంతృప్తితో ఆమోదించిన రంగారావు ఎత్తుగా సంధ్యకాంతుల్లో ఎగిరెగిరి పడ్తున్న నీలాల తెల్లటి సముద్రం అలల వైపుకు మెల్లిగా దృష్టి మళ్ళించాడు.

టపీమని ఓ పెద్ద అల విరుచుకుపడిందో లేదో– వులిక్కిపడి తల ఎత్తి చూచిన రంగారావుకు తన ఎదురుగా కూనేశ్వరుడు ప్రత్యక్షమైనాడు. తను కార్లో చూసిన మనిషి యీ కూనాయేనని చప్పున అనుకున్నాడు రంగారావు.

గడ్డందాకా గొంతుకూ వొంటికి బిగిసిన ఎర్ర పొట్టిచేతుల నైలాను బనీనూ, కాళ్ళకు అంటకుట్టిన టెర్లిన్ పాంటు, నల్లద్దాల తెల్ల ఫ్రేము గాగిల్సు, పెన్సిల్తో గీసినట్టున్న మీసాలు, కత్తిరించిన అంగుళం చిరుగడ్డం, బ్లాక్ అండ్ వైట్ సిగరెట్టు డబ్బా, సిగర్ లైట్‌తో సినిమా నటుడల్లే నిలువునా కనుపించిన కూనేశ్వరుణ్ణి ఒక్కక్షణం కనురెప్పలాడిస్తూ చూసిన రంగారావు "ఏరోయ్ కూనాలోకేశ్వర్! అనుకోకుండా యిలా దర్శనమిచ్చావేమిటి?" అని సహంలోనే మాట సవరించుకున్న రంగారావు, కూనేశ్వరుడికి కొంచెం వెనకనే సినిమాస్టార్లల్లే వున్న యిద్దరు ఆడా, ఒక మగ మనిషిని కూడా గమనించాడు.

కొంచెం దూరంలోనే తెలిసిన యిద్దరు ఆడమనుషుల్తో మాట్లాడుతున్న రంగరావు భార్య పంకజానికి తన భర్తను నలుగురు సినిమా స్టార్సు చుట్టుముట్టడం కనబడింది. ఆ క్షణంనుంచీ ఒక కన్ను ఆడ మిత్రులకూ, యింకో కన్ను అటు తన భర్తను చుట్టుముట్టిన సినిమా మనుషుల వైపూ విభజించి సతమతమవుతున్న పంకజం, యింకో అరగంటకు తన భర్త సినిమా వ్యక్తుల్నుండి విడుదల కావటం కనిపెట్టి, మిత్రులకు సెలవిప్పించి అరనిముషంలో రంగారావు దగ్గరకొచ్చి వాలింది.

"ఎవరండి ఆ మనుష్యులూ?" మరుక్షణంలోనే అడిగింది పంకజం రంగారావును ఆనుకొని కూచుంటూ.

"నువు నన్ను వదిలేసి వెళ్ళకపోతే నీకే బాధా వుండేది కాదుకదా!" అన్నాడు రంగారావు, పంకజాన్ని మోచేత్తో చిన్నగా పొడుస్తూ!

"అబ్బ వుండండి- యిక్కడి జనం కళ్ళన్నీ వాళ్ళమీదే వున్నాయ్! కొంపదీసి వాళ్ళు సినిమా స్టార్సు కాదు కదా!" అడిగింది పంకజం.

"ఇంకోరి కళ్ళేమిటి ఖర్మ, నీ కళ్ళని ఒప్పుకోరాదు?" అన్నాడు రంగారావు.

"నా కంత ఖర్మేం పట్టలా! ఆ సినిమావాళ్ళను ఎవరైనా యిట్టే పసిగడ్తారు. నా కన్న వెయ్యి రెట్లెక్కువగా! యిహ చెప్పండి వాళ్ళెవరో!" అన్నది పంకజం.

"అందులో ఎర్రబనీను మనిషి మన కూనాయ్! మిగతా ముగ్గురూ వాడి సినిమా మిత్రులు" అన్నాడు రంగారావు.

"ఎవరు- మీ స్నేహితుడు కూనేశ్వర్రావా! ఎంత విచిత్రం! నేను చచ్చినా ఆయన్ని పోల్చుకోలేదు! యిప్పుడాయనపేరు లోకేశ్వర్ కాదుటండీ?" అన్నది పంకజం.

"భగవంతుడు నీకెంత జ్ఞాపకశక్తిచ్చాడో! వాడెప్పుడో రాసిన వుత్తరం లోని ఆ విషయం నాకు జ్ఞాపకంవచ్చాక వాణ్ణి "కూనాయ్" అనబోయి సహంలోనే నాలుక కొరుక్కున్నా" అన్నాడు రంగారావు.

"యింకా నయం! అంతపనీ మీరు చేసుంటే ఆయనెంత బాధపడుండేవాడో పాపం!" అన్నది పంకజం.

"పాపం వాడిసంగతేమోగానీ, ముందు ప్రత్యక్షంగా నీబాధమటుకు చూశా!" అన్నాడు రంగారావు.

"మరీ చిత్రమండీ మీది! 'కూనాయ్' అని ఆ నోరు సాగదీసి అనుంటే మీకే తెలిసేది!" అన్నది పంకజం రంగారావును చిన్న తోపు తోస్తూ.

"ఒప్పుకున్నా! ముమ్మాటికి నీ మాట ఒప్పుకుని తీరాకూడా" అన్నాడు రంగారావు పంకజం పాదం నొక్కుతూ.

"అవునండీ, ఆయన లాట్రీలో వచ్చిన డబ్బుతో సినిమాలు తీస్తున్నాడన్నారు. యిప్పటికే యేం తీసి ఎంతడబ్బు గడించాడో మీకేమన్నా చెప్పాడా!"

"వాడు మొదట ప్రారంభించిన చిత్రమే సహంలో వుందనీ, యిప్పటికి ఏడున్నర లక్షలు ఖర్చయిందనీ అంటాడు" అన్నాడు రంగారావు.

"అమ్మ బాబోయ్! సహానికే అన్ని లక్షల ఖర్చే! లాట్రీలో వచ్చింది రెండు లక్షల ఎనభైవేలైతే ఆయనకంత డబ్బెక్కడదండీ?" అడిగింది పంకజం.

"అదేమో నాకు తెలియదు. కూనాయి చెప్పిన మాటలే నేనంటున్నా! యిప్పుడు వాడితో వచ్చిన యింకొకతను కోటీశ్వరుడట. ఆయనతో భాగస్వామిగా యింకో చిత్రంకూడా మొదలుపెట్టాట్ట" అన్నాడు రంగారావు.

"ఇదేం ఖర్మండీ యీయనకూ! ఆ సహంలో వున్నదాన్ని ముందు పూర్తి చేసుకుంటే ఆ పెట్టిన డబ్బు రాబట్టుకోవచ్చుగా? అప్పుడే రెండో చిత్రంకూడా దేనికండి! అస లింతడబ్బు ఎక్కణ్ణించి వొస్తున్నదో యీయనకు" అనడిగింది పంకజం.

అసలు నువ్వడుగుతున్న ప్రశ్నలన్నీ నేను అడక్కముందే కూనాయ్ స్థితేవిటో కొంత నేనర్థం చేసుకున్నా, ప్రస్తుతం వాడు నడిసముద్రంలో వున్నా, నేను మాత్రం పసికట్టకూడదని వాడి వుద్దేశం. నేనో యాభయివేలు వాడికి సర్దుతే రెండు వారాల్లో తన చిత్రాన్ని పూర్తిచేసి పెద్దరేటు వడ్డీతో నా అప్పు నాకు నెల తిరక్కముందే తీర్చేస్తానంటాడు!" అన్నాడు రంగారావు.

"ఏమిటి యాభై వేలేమిటి, మీరు సర్దడమేమిటి? ఆ మనిషికేమైనా మతి పోయిందా ఏమిటి? పాపం, మీ కాలేజీ ప్రొఫెసర్లు ఆయన కంటికి లక్షాధికార్లల్లే కనిపిస్తారా ఏమిటి ఖర్మ! ఆ మాటకొస్తే పట్టున పదివేలన్నా మనదగ్గిర పుట్టవే!" అన్నది పంకజం.

"అంతకూడాలేదు-చివరకు, అయిదువేలన్నా ప్రస్తుతానికి చూడమన్నాడు. ముందు వాడడిగిన యాభైవేలు నేను గాని, యింకెక్కడైనాగాని యిప్పిస్తే, ఆ కోటీశ్వరుడిచేత నోటు రాయించి యిప్పిస్తానన్నాడు" అన్నాడు రంగారావు.

"అదేమిటండి మరీ వింతగా వుంది! ఆ కోటీశ్వరుడికి నోటురాసి యిచ్చే ఖర్మేం పట్టిందండి! పుష్కలంగా వున్న వాడాయను మరి?" అన్నది పంకజం.

"ఆయనకు అవసరానికి అంద లేదంటాడు. నామానాన నేను గోప్యంగా బతుకుతున్నవాణ్ణి, నన్నుభాసు చేయవద్దని చెప్పా. సహం చిత్రానికి తనకు ఏడున్నర లక్షలు ఖర్చయిందన్న నోటితోనే నేను యాభై వేలు యిప్పిస్తే రెండు వారాల్లో మిగతా చిత్రం పూర్తిచేస్తానని వాదనగలగడమే నాకు మరీ ఆశ్చర్యం కలిగించింది. అందుకే కూనాయ్ నడిసముద్రంలోపడ్డ మనిషల్లే కనుపించాడని చెప్పింది!" అన్నాడు రంగారావు.

"నిక్షేపంగా చేతికొచ్చిన రెండు లక్షల ఎనభై వేలు ఎన్నేళ్లు తింటే తరిగేను! పాపం ఆయన భార్యా బిడ్డలెట్లా వున్నారో" అన్నది పంకజం నిట్టూరుస్తూ.

"అదే నేనూ ఆలోచిస్తున్నా. కాని ఆ సహంలో వున్న చిత్రాన్ని పూర్తిచేసి కూనాయ్ కుబేరుడు కాదని నువూ నేను ఎట్లా చెప్పగలం? ఇదిగో పంకజం పిల్లలింకా అక్కడే వున్నారు పిల్చుకురా. ఇంటికి వెళ్దాం" అన్నాడు రంగారావు చీకట్లో ఎత్తుగా తెల్ల నురుగుల్తో పడ్తున్న సముద్రం అలలవైపు చూస్తూ....